

laat het
vuur branden

powered by

een jaar extra is ook een kans

Een jaar voor de Spelen. Alweer. Dat is een bijzonder en vooral uniek gegeven. Het kwam nooit eerder voor. Voor ons was het ook even omschakelen. Maar hoe langer het duurde, hoe sterker het gevoel dat dit ook een kans is. Want we waren al klaar om te presteren in Tokio en krijgen nu een jaar extra om sterker, sneller en beter te worden. Dat is onze absolute overtuiging.

En dat hebben we de afgelopen periode echt niet alleen gekund. Daar was iedereen voor nodig, van partner tot fan en van vereniging tot bond. Vanaf deze plek daarom een woord van dank. We hebben gezien dat we, wanneer we ons in een crisissituatie bevinden, op iedereen kunnen bouwen. Dat we het echt samen doen.

We concluderen, nu de meeste rook is opgetrokken, dat we er als sportland nog steeds ontzettend goed voor staan. We voelen de passie en drive van alle sporters, coaches en staf om te doen wat ze het liefste doen: hun sport beoefenen. Precies de motivatie die we met man en macht ondersteunen zodat we als land volgend jaar vaak kunnen juichen.

Sporters maken ons land trots, inspireren generaties en geven een gevoel van eenheid

Want dat missen we natuurlijk. Dat gevoel van eenheid van een hele natie. Juichen voor de sporters in oranje. Dat gevoel bij mooie sportmomenten of bij het winnen van medailles. Sporters maken ons land trots, inspireren generaties en geven een gevoel van eenheid. Dat is precies wat we nodig hebben en waar we aan blijven werken.

Dat gevoel laten Churandy, Diede en Arno zien in deze video.

Dankjewel voor jullie steun!

Met vriendelijke groet,

Pieter van den Hoogenband
Esther Vergeer

“We concluderen, nu de meeste rook is opgetrokken, dat we er als sportland nog steeds ontzettend goed voor staan”

het vuur brandt alleen maar feller bij onze sporters

Laat het vuur branden. Dat is de boodschap die zwemmer Arno Kamminga, rolstoeltennisster Diede de Groot en atleet Churandy Martina uitdragen. Een jaar voor de start van de Olympische en Paralympische Spelen in Tokio spelen de drie sporters van TeamNL de hoofdrol in een inspirerende video. De Spelen zijn dan wel een jaar uitgesteld, maar hun ambitie om volgend jaar in de Japanse hoofdstad een topprestatie neer te zetten, lijkt er alleen maar groter op te zijn geworden.

Arno Kamminga: "Direct begonnen met het nieuwe olympische seizoen"

Arno Kamminga was dit voorjaar in de vorm van zijn leven. Een week voor Nederland in lockdown ging, verbeterde de zwemmer in Antwerpen het Nederlands record op de 100 meter en de 200 meter schoolslag. Beide tijden waren mondiaal de beste seizoentijd en op de ranking aller tijden waren het de derde en de zesde prestatie.

Niet overdreven om te stellen dat Arno een grote kans had om de eerste mannelijke Nederlandse zwemmer te worden met een olympische medaille, sinds Pieter van den Hoogenband in 2004. Dat kan natuurlijk nog altijd, maar niet dit jaar. "Ik lag op koers voor een medaille", bevestigt Arno. "Maar het moet natuurlijk daar gebeuren. Ik moet in Tokio mijn beste race zwemmen."

Foto's: ANP

Spectaculaire groei

De 24-jarige Amsterdammer maakt sinds de Olympische Spelen van Rio 2016 een spectaculaire groei door. Ieder jaar worden zijn prestaties beter. Inmiddels is hij tweevoudig Europees kampioen op de schoolslag en is hij een gevestigde naam in de wereldtop. In Tokio moet de bekroning komen, maar wel een jaar later dan gepland. "Ik had er veel zin in. Maar nu het is uitgesteld heb ik een jaar meer om beter te worden."

Want zo kijkt Arno er tegenaan. Hij vertrouwt op de progressie die hij de afgelopen jaren heeft doorgemaakt en wil de stijgende lijn nog even doortrekken. "Het is voor niemand leuk dat het is uitgesteld. Maar ik heb er het meeste voordeel bij van iedereen", is Arno's overtuiging. "Ik maak grotere stappen dan de rest. Sommigen vallen stil, anderen stoppen. Er zijn nog wel anderen die ook stappen maken, maar met tienden van seconden. Bij mij gaat het om seconden."

Arno ziet nog wel meer voordelen van de gedwongen pauze. “Het biedt ook kansen en ruimte voor dingen waar je normaal geen tijd voor hebt, zoals krachttraining. Normaal ben je zo druk bezig met wedstrijden en trainen. Sinds 2017 ben ik nooit meer dan drie weken achter elkaar thuis geweest. Altijd onderweg voor wedstrijden of een trainingskamp. We hebben nu een trainingsblok van drie weken kunnen neerleggen. Dat voelt goed. Ik ben benieuwd wat voor effect dat heeft in de wedstrijden.”

Uitdagende periode

Hoewel hij er goed voor stond, kon Arno dan ook vrij snel de knop omzetten toen de Spelen een jaar werden uitgesteld. Het lastigste was nog dat de zwembaden werden gesloten. “Het was een uitdagende periode”, onderschrijft hij. “Je bent met oogkleppen op weg naar een doel en dat valt dan weg. Ik heb veel contact gehad met mijn coach en de staf. Samen hebben we een programma gemaakt. We zijn direct begonnen met het nieuwe olympische seizoen. Ik heb uiteindelijk een paar weken niet gezwommen. Wat ik dan wel deed? Van alles en nog wat. Eerst een week vakantie,

“Nu de Spelen zijn uitgesteld, heb ik een jaar meer om beter te worden”

Arno Kamminga

voor zover je dat zo kunt noemen, om te wennen aan de nieuwe realiteit. Daarna fietsen, hardlopen, trainen met gewichten, veel core-training. Sinds kort mogen we weer zwemmen. Vrijwel direct was ik weer goed bezig.”

Doordat nagenoeg alle grote evenementen zijn opgeschoven, heeft Arno straks een programma waar je U tegen zegt: zeven eindtoernooien in anderhalf jaar. EK's, WK's en Olympische Spelen. Arno kan niet wachten. “Ik wil op elk toernooi vlammen. Wedstrijden vind ik het leukste wat er is. Het heet niet voor niets wedstrijdzwemmen.”

op jacht naar twee medailles in Tokio, het liefst van goud

Diede de Groot: "Nu Spelen zijn uitgesteld, kunnen we ons normaal voorbereiden"

Twee medailles. En dan het liefst van goud. Rolstoeltennisster Diede de Groot wil in Tokio haar prestatie van vier jaar geleden overtreffen. Als negentienjarig broekie veroverde ze op de Paralympische Spelen in Rio zilver in het dubbelspel. In het enkelspel verloor ze de strijd om het brons. De hoge ambities voor Tokio zijn terecht, want Diede staat nummer 1 op de wereldranglijst.

Eind maart kwam het bericht dat de Olympische en Paralympische Spelen een jaar werden uitgesteld. Nederland zat toen al twee weken in lockdown. "In het begin was er vooral veel onzekerheid", blikt Diede terug. "Er waren al veel evenementen afgelast, maar de Spelen nog niet. Dat zorgde voor veel onrust: we konden niet trainen, maar je moest daar straks wel staan. Dus toen de beslissing viel om de Spelen te verschuiven, was dat goed zo. Het voelde bijna als soort opluchting. Nu kunnen we ons normaal voorbereiden."

Tennisbaan in de achtertuin

"Je wilt natuurlijk heel graag dat het doorgaat", vervolgt ze. "Daar train je vier jaar voor. In één keer is dat doel er niet meer. Dat is vervelend, maar op dat moment moet je met andere dingen bezig zijn. Zodat we daar volgend jaar fit kunnen staan en we ons geen zorgen hoeven te maken over andere dingen."

Diede had wel de nodige attributen om thuis nog oefeningen te doen. En ze heeft ook veel gefietst. "Dus ik ben redelijk fit gebleven", constateert ze. "Maar je bent niet bezig met je sport." Tot haar grote vreugde stuitte ze na enkele weken bij haar in de buurt op iemand die een tennisbaan in de achtertuin heeft. In overleg met de gemeente kon ze daar drie keer in de week trainen. "Daar was ik natuurlijk hartstikke blij mee. En die mensen

Foto's: ANP

"Het is een goed gevoel dat je in zo'n crisissituatie iemand hebt die je wil helpen"

Foto: s. ANP

vonden het heel leuk dat ze op die manier een toptennisser konden helpen. Ik was heel erg welkom. Het is heel fijn dat je in zo'n crisissituatie iemand hebt die je wil helpen.

Doordat vrijwel alle evenementen zijn afgelast, lopen de topsporters veel inkomsten mis. Ook Diede is voor een groot deel afhankelijk van prijzengeld. "Ook de sponsors hebben het moeilijk op dit moment. Doordat ze moeten afhaken of geen toernooien kunnen steunen, raken veel sporters in financiële nood. Geld is niet het belangrijkste, maar wel noodzakelijk om je sport op topniveau te kunnen doen. En dat is wat ik wil blijven doen. Ik hoop dat mensen door mijn prestaties geïnspireerd raken. Dat is een van de redenen waarom topsport zo belangrijk is: je zet mensen aan tot sporten."

Nieuw doel

Diede hoopt nu volgend jaar in Tokio op jacht te gaan naar goud. Maar voorlopig bekijkt ze het van toernooi tot toernooi. De US Open, eind augustus, is het eerstvolgende doel. "Het is heel erg fijn dat je weer een doel hebt, een stip op de horizon. Normaal heb je heel veel stipjes en één heel groot doel, de Spelen. Nu dat dit jaar niet doorgaat, zijn die stippen die je wel hebt nog belangrijker. Probeer in alles een doel te vinden. En als dingen wegvallen, probeer dan een nieuw doel te vinden. Zodat je gemotiveerd blijft."

"Het is heel erg fijn om weer een doel te hebben"

Diede de Groot

niet bij de pakken neer gaan zitten, maar improviseren

Churandy Martina: “Omdat ik het nog kan, ga ik ervoor!”

Churandy Martina deed al in 2004 mee aan de Olympische Spelen in Athene. In Tokio hoopt hij voor de vijfde keer zijn opwachting te maken. “Ik heb mijn best gedaan”, zegt hij laconiek. De sprinter is nu 36 en dat is voor een sporter behoorlijk oud. Met het verplaatsen van de Olympische Spelen vanwege de coronacrisis komt daar nog een jaar bij. Churandy neemt het zoals het komt. “De gezondheid is het allerbelangrijkste. Als je niet gezond bent, kun je niks doen.”

De op Curaçao geboren atleet is er niet de man naar om bij de pakken neer te zitten. Hij had dan ook geen moeite de knop om te zetten toen het nieuws bekend werd dat de Spelen een jaar werden uitgesteld. “Ik ben daar heel makkelijk in. Wat kan je doen? Boos worden? Protesteren? Dat heeft geen zin. Het is wat het is. Je kan het niet veranderen.”

Trainen in de bossen

Churandy lijkt relativeren tot kunst te hebben verheven. “Dat heb ik van het leven geleerd”, verklaart hij. “Tegenslagen, daar leer je van. Bijvoorbeeld blessures bij een belangrijke wedstrijd. Je moet goed herstellen om dan beter terug te komen.”

Zo ziet hij ook in het uitstel van de Spelen nog wel een voordeel. “Je kan meer trainen en zorgen dat je er volgend jaar beter voor staat. Een extra jaar om meer te doen.”

“Wat kan je doen? Boos worden? Dat heeft geen zin”

Foto's: ANP

Kort voordat het IOC besloot de Spelen met een jaar te verplaatsen, was Nederland in lockdown gegaan. Alle sportcomplexen werden gesloten, maar met wat improvisatie kon Churandy wel blijven trainen. "Alles volgens de regels die voor iedereen gelden", benadrukt hij. "Dus niet meer in groepen, maar met maximaal twee personen. Omdat alle trainingslocaties werden gesloten, konden we niet meer op Papendal trainen. Dus hebben we nu getraind in de bossen bij Arnhem."

Zegen

Churandy haalt veel inspiratie uit de steun die hij ontvangt van zijn familie en fans. Dat motiveert hem om door te gaan om volgend jaar in Japan alsnog te vlammen. "Iedereen die achter me staat, die in me gelooft en steunt, dat is heel belangrijk. Dat geeft je kracht en dat heb je ook nodig. Dat stimuleert me om mijn best te blijven doen en ervoor te gaan."

Hij vervolgt: "Je moet genieten van het leven en elke dag de dingen waarderen waarvan je houdt en die je graag doet. Op een dag kan dat misschien niet meer. Dat heeft de crisis wel laten zien: alles kan zo anders zijn. Dat ik op deze leeftijd nog op topniveau kan lopen, is een zegen van God. En omdat ik het nog kan, ga ik ervoor!"

"Tegenslagen, daar leer je van"

Churandy Martina

ook onze partners laten het vuur branden

Vandaag zou de openingsceremonie van de Olympische Spelen zijn, maar de (sport)wereld is dit voorjaar tot stilstand gekomen. Maar NOC*NSF en haar partners Nederlandse Loterij, Rabobank, Heineken, Missie H2 en AD zaten niet stil. Ze sloegen de handen ineen en ondersteunden de Nederlandse sporter.

Nederlandse Loterij zocht bewust “naar diegenen die een steuntje in de rug konden gebruiken” en stortte een miljoen euro in het coronanoodfonds voor de Nederlandse sport. Ook zal de jaarlijkse sponsorbijdrage aan NOC*NSF significant worden verhoogd. “Juist nu we ervaren hoe belangrijk een goede gezondheid is, is het maatschappelijke belang van sport nog duidelijker”, zegt Joost Zuure, Head of Sponsoring & Beneficianten bij Nederlandse Loterij. Daarom ook werd met NOC*NSF het programma Gezonde Generatie onderschreven. “We hebben met elkaar de ambitie uitgesproken om in 2040 in Nederland de gezondste generatie ter wereld te hebben.”

Rabobank schonk vanzelfsprekend in de eerste plaats aandacht aan haar klanten, maar stak ook de verenigingen een hart onder de riem. “De clubs vormen de basis. De talenten en helden van nu en vroeger zijn daar allemaal uit voortgekomen”, aldus hoofd sponsoring Tom van Kuyk. “Er is onder meer het Rabobank Coöperatief Fonds gecreëerd waar verenigingen een beroep op kunnen doen. Topsporters hebben met ons heel inspirerende filmpjes gemaakt. En we hebben veel succesvolle webinars georganiseerd.”

Bij **Heineken** werd de focus eerst op de horeca gericht, want ook die branche kent ongekend zware tijden. Yvonne de Liefde, Head of Sponsoring Heineken Nederland: “Heineken stond in de startblokken voor een ongeëvenaarde oranje zomer. Ook in Tokio zou weer het Holland Heineken House verrijzen. Helaas mocht het voor het eerst sinds 1992 niet zo zijn. Er vindt nu een andere strijd plaats, namelijk die om onze gezondheid. Maar natuurlijk kijken we reikhalzend uit naar het moment waarop we, op gepaste wijze, samen met de fans onze sporters eren en olympische medailles vieren.”

Ook **Missie H2**, dat het gebruik van waterstof als duurzame vervanger van fossiele brandstoffen bijvert, moest de campagnes afblazen. Campagnemanager Henk Jacobs van Missie H2: “Maar we blijven geloven in de kracht van sport. De sportsector heeft laten zien hoe weerbaar ze is. Sport gaat ook over samenwerken, het leveren van topprestaties, het kiezen van de juiste koers. Dat zijn elementen die ons aanspreken en aansporen om de uitdaging aan te gaan van Nederland een waterstofland te maken.”

AD is, van 18-27 september, een van de voortrekkers van de NOC*NSF Nationale Sportweek. Robert Bernink, directeur entertainment van DPG Media: “We doen niets liever dan de topprestaties van TeamNL verslaan, maar hebben samen met NOC*NSF ook naar nieuwe kansen en mogelijkheden gezocht in deze bijzondere tijden en hopen tijdens die Sportweek heel Nederland in beweging te krijgen.”

Mascha van Werven, manager Partnerships & Commercie van NOC*NSF, is trots op hetgeen de partners en sportkoepel hebben neergezet. “We hebben getoond samen sterk te zijn. Gezondheid, sociaal contact en samenwerking hebben meer dan ooit aandacht gekregen, we hebben met z’n allen laten zien dat sport daarin een cruciale rol speelt.”

Lees [hier](#) het volledige interview met onze partners.

het olympisch vuur, een Nederlandse 'uitvinding'

Vandaag over precies één jaar wordt in Tokio de olympische vlam ontstoken en begint TeamNL aan de 32ste Olympische Spelen! Wist je dat het olympisch vuur in Nederland bedacht is?

De olympische beweging is dol op vuur, al vanaf het begin. In 1896 kregen de eerste moderne Olympische Spelen in Athene extra glans met fakkeltochten door de stad. Tijdens de Olympische Spelen van 1912 in Stockholm stonden er vuurkorven op de twee torens van het stadion. En bij de slotceremonie van Parijs 1924 gebruikte IOC-voorzitter Pierre de Coubertin de symboliek van vuur in zijn afsluitende toespraak.

Maar echt het vuur laten branden tijdens de openingsceremonie en vervolgens de hele Olympische Spelen lang, dat gebeurde die eerste decennia nog niet. De primeur daarvan was voor Amsterdam. Dat was een idee van de Haagse architect Jan Wils, de ontwerper van het Amsterdamse stadion. Er was wel een 'klein' praktisch probleem. Wils kon aanvankelijk niemand vinden die de loodzware betonnen vuurkoepel tot een hoogte van zo'n veertig meter bovenop de Marathontoren kon takelen. Pas na lang zoeken was een Amsterdamse aannemer bereid om dat te doen. Zo kringelde er op 28 juli 1928 aan het einde van de openingsceremonie rook vanaf de top van de Marathontoren voor het Olympisch Stadion. Het olympisch vuur was geboren!

Het IOC-bestuur – inmiddels onder leiding van Henri de Baillet-Latour – was diep onder de indruk van de innovatie en nam het olympisch vuur meteen op in het draaiboek van de openingsceremonie. Daardoor brandde het vier jaar later opnieuw tijdens de Olympische Spelen van Los Angeles. Zo werd het olympisch vuur een traditie, die inmiddels bijna een eeuw oud is.

Fakkeltocht

Zowel in Amsterdam 1928 als in Los Angeles 1932 werd het vuur in het olympisch stadion zelf ontstoken. Van een wereldwijde tocht van fakkeldragers zoals we die nu kennen, was nog geen sprake. Dat werd bedacht door de Duitsers, voor de Spelen van Berlijn in 1936. Zij voegden

de fakkeltocht toe aan de traditie, inclusief de plechtige bijeenkomst in Olympia waar het vuur elke vier jaar wordt ontstoken. Met Duits geld werden Olympia en de nabije omgeving opgelapt, waarna in de klassieke stad de fakkelloop van exact 3.187 kilometer begon, de afstand tussen Olympia en het Olympisch Stadion in Berlijn. Op 20 juli 1936 werd in Olympia voor de eerste keer het vuur ontstoken, met weerkaatsend zonlicht in spiegels, precies zoals de Griekse archeoloog Alexander Philadelphus had bedacht: "Van Apollo zelf, de god van het licht." Sindsdien is in Olympia weinig veranderd: op 12 maart van dit jaar werd het vuur voor Tokyo 2020 op precies dezelfde manier ontstoken als in 1936. Het belangrijkste verschil was dat er dit jaar bijna geen toeschouwers werden toegelaten vanwege de coronapandemie.

'Heilig olympisch vuur'

De kracht van de symboliek van vuur en de fakkelloop is zo sterk dat mensen vanaf het begin het idee hadden dat ze getuige waren van een eeuwenoud verschijnsel. Op 22 juli 1936 schreven Nederlandse kranten bijvoorbeeld over 'het heilige olympische vuur'. Dat was slechts twee dagen nadat het voor de eerste keer was ontstoken! Binnen 48 uur was deze innovatie dus al 'heilig'. Zo was het ook in 1948 tijdens het ontsteken van het olympisch vuur voor de Spelen van Londen. Alle aanwezige journalisten meenden serieus dat het verschijnsel minstens 3000 jaar oud was in plaats van twaalf jaar. En nog steeds denken veel mensen dat het olympisch vuur al werd gebruikt tijdens de klassieke Olympische Spelen in Olympia.

Ruimtevuur

In de loop der jaren heeft de klassieke fakkeltocht wel toevoegingen ondergaan. Zo passeerden de lopers in 1968 onderweg naar Mexico-Stad een oude tempel van de Azteken, een cultuur waarin het vuur ook een belangrijke rol speelde. Twee tradities kwamen zo op een mooie manier bij elkaar. In 1976 ging de oversteek van Griekenland naar Canada via een satelliet. Een laserstraal liet het vuur weer branden op het laatste deel van de route naar Montreal.

Ook is inmiddels een paar keer gezwommen met het vuur, waarbij de fakkellopers in 2000 zelfs onder water doken bij het Great Barrier Reef – de eerste fakkelduikers. De Chinezen zochten het in 2008 juist hogerop: zij stuurden de

fakkellopers naar de top van de Mount Everest, het hoogste punt van de wereld. Hiervoor werd een speciale bergexpeditie samengesteld, die met speciale brandstof aan de klim begon – de eerste fakkelklimmers.

De tochten werden ook steeds langer, wat in het geval van Sydney niet zo heel gek is. Die stad ligt tenslotte meer dan 15.000 kilometer van Olympia. Van de tocht in 2004 van Olympia naar Athene zou je daarentegen denken dat die binnen een week was afgehandeld. Die steden liggen tenslotte maar 250 kilometer van elkaar. Maar het tegenovergestelde was juist het geval, want voor de eerste keer in de geschiedenis ging de fakkelloop de hele wereld over, bijna 80.000 kilometer in totaal! De Grieken vierden daarmee de terugkeer van de Olympische Spelen naar Athene voor het eerst sinds 1896 door alle voormalige gaststeden van de Olympische Spelen aan te doen met het vuur. Zo keerde het olympisch vuur in 2004 weer terug naar Amsterdam, waarin het in 1928 was geboren.

De olympische vlam is zelfs al 'buitenaards' gegaan. Op 9 november 2013 maakten twee Russische astronauten een ruimtewandeling met de olympische fakkel voor de Winterspelen in Sotjsi – de eerste space-fakkel. Wegens gebrek aan zuurstof was dat weliswaar zonder vuur, maar uniek was het zeker. Waar bedenker Jan Wils in 1928 alle moeite moest doen om iemand te vinden die een vuurkoepel kon bouwen op veertig meter hoogte, was het olympisch vuur 85 jaar later meer dan 400 kilometer van de aarde verwijderd.

Het vuur van TeamNL

Bijna een eeuw na de primeur in Amsterdam, brandt het olympisch vuur feller dan ooit. Het Nederlandse idee uit 1928 is letterlijk méér dan wereldomvattend geworden. Van Olympia via de rest van de wereld en soms zelfs daarbuiten naar de olympische gaststad. De inmiddels wereldwijde fakkelestafette laat overal ter wereld het olympisch vuur branden, verspreidt de olympische idealen en inspireert jong en oud.

De olympische vlam van Amsterdam 1928 is uitgegroeid tot een eeuwigdurend olympisch vuur, tot hét symbool van de passie en motivatie van generaties sporters. Ook wij van TeamNL dragen dat vuur bij ons. Diep van binnen geeft het ons de energie om onze dromen na te jagen, onze grenzen te verleggen en straks op de Spelen in Tokio op topniveau te excelleren. Nog één jaar. Laat het vuur branden!

Laat het vuur branden! Historische ontstekers van het olympisch vuur

Berlijn 1936

De Duitse atleet Fritz Schilgen was de eerste sporter die het olympisch vuur aanstak. Zelf deed hij niet mee aan de Spelen, maar Schilgen bleef wel betrokken bij de olympische beweging. Na de Tweede Wereldoorlog werd hij adviseur van het IOC en in 1972 was hij betrokken bij de organisatie van de Spelen van München. Op 90-jarige leeftijd was hij opnieuw fakkeldrager op weg naar Atlanta 96, dat in het teken stond van het eeuwfeest van de moderne Olympische Spelen. Zestig jaar later ontstak Schilgen in het Olympisch Stadion van Berlijn opnieuw het olympisch vuur.

Atlanta 1996

Wie hield er niet zijn adem in, toen de legendarische bokser Muhammad Ali op het podium klaarstond om het olympisch vuur te ontsteken? Zijn handen trilden en zijn lichaam schokte als gevolg van de ziekte van Parkinson en na een massale ovatie was een heel stadion plots oorverdovend stil. Maar het lukte 'The Champ', die zelf olympisch goud won op de Spelen van Rome in 1960. Hij stak een 'vuurpijl' aan die door de lucht de vlam in de koepel aanstak.

Sydney 2000

De laatste ronde van de fakkeltocht in Stadium Australia was een estafette van zes Australische vrouwen die samen 15 olympische gouden medailles wonnen. Als laatste was 400 meter-loopster Cathy Freeman, winnares van het zilver in Atlanta, aan de beurt. De Australische van Aboriginal-afkomst gaf een mooi symbolisch slot aan de openingsceremonie, waarin Australië de Aboriginal-roots had onderstreept. Tijdens de Spelen zelf won Freeman de olympische titel op de 400 meter, waarmee ze de enige sporter is die tijdens dezelfde Spelen de vlam heeft ontstoken én goud haalde.

Londen 2012

Londen brak met de inmiddels traditie geworden individuele sporter om het vuur te ontsteken. Om een 'nieuwe generatie' te inspireren, koos de organisatie voor een groep van zeven jonge sporters om het olympisch vuur aan te steken. Ieder van hen was voorgedragen door een beroemde Britse sporter en gezamenlijk staken ze het vuur in de olympische koepel aan.

#wewinnenveelmetsport

Bezoekadres

Papendallaan 60, Arnhem

Postadres

Postbus 302, 6800 AH Arnhem

Telefoon

+31 (0)26 483 44 00

Email

info@nocnsf.nl

